

Vor Tids Kriminalpolitik lægger stor Vægt paa de dømtes Genrejsning. Saavel af det offentlige som af private Foreninger og Personer anvendes der Arbejde og Bekostninger med det Formaal atter at indlemme Lovovertræderne i Samfundet. Men dette modvirkes gennem Straffølgen.

De anførte Omstændigheder taler efter det svenske Udvalgs Formening med Vægt for Afskaffelsen af den omhandlede Straffølge. Særlig gælder dette, for saa vidt den er en Hindring for Udøvelse af Stemmeret, men Hensynet til den dømtes Genrejsning gør den fuldstændige Afskaffelse af Straffølgen ønskelig fra et kriminalpolitisk Synspunkt.

Imidlertid, fortsætter Udvalget, kan det tænkes, at Samfundsinteresser af endnu større Vægt kræver Opretholdelse af Straffølgerne, og Udvalget gennemgaar derpaa de Grunde, hvorpaa Bestemmelserne hviler.

Udvalget undersøger først, om Straffølgen har nogen Opgave *som Straf* for den skyldige, men slaar fast, at der ikke foreligger nogen Trang i saa Henseende, idet Strafferammerne for de Forbrydelser, hvorom der her er Tale, praktisk taget altid giver Mulighed for Udmaaling af en i sig selv tilstrækkelig streng Straf.

Udvalget behandler dernæst Spørgsmaalet om Straffølgens Betydning med Hensyn til *at beskytte Samfundsfunktionerne*.

Ved Besættelsen af *offentlige Tjenester og Hverv* er det indlysende, at der for en Kandidat, som skal komme i Betragtning, maa kræves et betydeligt Maal af Kvalifikationer udover den rent negative ikke at være underkastet Straffølge. Det ligger i Sagens Natur, at en for „vanærende“ Forbrydelse straffet Person kun i sjældne Tilfælde formaar at rehabilitere sig paa en saadan Maade, at han kan opnaa offentlig Tjeneste eller Hverv. De statslige og kommunale Myndigheders Udnævnelsesret er udrustet med saa stærke Garantier, at Straffølgen turde savne Betydning som Udelukkelsesgrund. Ved Besættelsen af offentlige Hverv — særlig politiske og kommunale Tillidshverv — gennem Valg er Garantierne for en objektiv Prøvelse af Kandidaternes Egnethed fra Vælgernes Side vel nok i Reglen mindre end ved en Prøvelse, der paahviler en offentlig Myndighed, men det turde dog være at undervurdere den politiske Kultur i Sverige, om man antager, at Straffølgen har nogen nævneværdig Betydning som Udelukkelsesgrund ved Besættelsen af disse Hverv. Til Belysning af den Rolle, som Straffølgen spiller i den her omhandlede Retning, sammenstiller Udvalget Antallet af Personer, der dømmes til Strafarbejde og til Straffølge. I 1932 dømtes ved Underretter og Krigsretter 2 749 Personer til Strafarbejde, og heraf 789 til Straffølge. For det store Flertal af Personer, der dømmes til Strafarbejde, lægger saaledes Straffølgen ikke Hindringer i Vejen for at opnaa offentlige Tjenester og Hverv. Det vilde imidlertid uden Tvivl blive anset for stødende, om en saadan Person kort Tid efter udstaaet Straf fik kommunale eller politiske Tillidshverv. Hvis saadant var forekommet, vilde der sikkert være blevet rejst Krav om skærpede Bestemmelser om Straffølge. Saadanne Krav vides dog ikke at være fremkommet. Der kendes end ikke Klager over, at straffede Personer, som ikke er idømt Straffølge, har beholdt Tillidshverv, som de havde, før de begik Forbrydelsen.

Udvalgets Bemærkninger om Straffølgens Betydning i Henseende til Tab af Tjeneste eller Hverv, som den dømte i Forvejen er Indehaver af, forbigaaes, da de formentlig staar i nøje Forbindelse med Bestemmelserne i Regeringsformens § 36, hvorefter Embedsmænd med visse Undtagelser kun kan afsættes ved Dom.

For at Straffølgen, fortsætter Udvalget, skulde have nogen Virkning som Beskyttelse for den Samfundsfunktion, der udøves gennem Borgernes *Stemmeret* i offentlige Anliggender, maatte for det første Antallet af dem, som gennem Straffølgen berøves Stemmeretten, være saa stort, at de, hvis de havde Stemmeret, havde nogen praktisk Mulighed for at paavirke Valget, og dernæst maatte det være en Forudsætning, at deres